

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 190/04-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa na neverejnom zasadnutí 6. júla 2005 prerokoval prijatú sťažnosť PhDr. V. K., Š., zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95 v období po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95 v období od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003 p o r u š i l základné právo PhDr. V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietahov.

3. PhDr. V. K. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. PhDr. V. K. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 11 450 Sk (slovom jedenásťtisícštyristopäťdesiat slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť mu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. I. K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 26. októbra 2004 č. k. I. ÚS 190/04-14 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť PhDr. V. K., bytom Š. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo s'ťažnosti vyplynulo, že: *„S'ťažovateľ podal dňa 19. 2. 2003 s'ťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na priet'ahy v konaní vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 33 Cb 178/95. (...) Ústavný súd rozhodol o s'ťažnosti s'ťažovateľa zo dňa 19. 2. 2003 nálezom č. k. I. ÚS 58/03-46 (vydaným 2. 6. 2003, právoplatným 11. 7. 2003), v ktorom: 1. uznal porušenie práva s'ťažovateľa na konanie bez zbytočných priet'ahov a v primeranej lehote, 2. krajskému súdu prikázal, aby vo veci sp. zn. 33 Cb 178/95 konal bez zbytočných priet'ahov, 3. priznal finančné zadost'učinenie, 4.*

priznal náhradu trov právneho zastúpenia. Krajský súd napriek existencii takéhoto rozhodnutia ústavného súdu, v označenej veci naďalej nekoná. Nekoná napriek tomu, že Najvyšší súd SR svojím rozhodnutím sp. zn. 5 Obo 251/02 z 30. 6. 2003 (krajskému súdu doručeným 17. 7. 2003) zrušil jeho uznesenie č. k. 33 Cb 178/95-348 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov ako rozhodnutie chybné a nepreskúmateľné. Žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov tak ostáva nerozhodnutá už štvrtý rok! (...) Nekoná napriek tomu, že sťažovateľ podal ešte dňa 12. 9. 2001 návrh na vydanie predbežného opatrenia. Keďže o tomto návrhu malo byť podľa § 75 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (OSP) rozhodnuté najneskôr do 30 dní, zákonná sudkyňa prekročila túto lehotu ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti 26-násobne! Nekoná napriek tomu, že vec ostáva na prvom stupni naďalej nerozhodnutá, a to od 31. 5. 1994, kedy bol podaný návrh. Nekoná napriek tomu, že na krajskom súde sa v tejto desať rokov trvajúcej veci doteraz uskutočnilo iba jediné pojednávanie, atď., atď. (...)

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne pripomína, že nie každá nečinnosť všeobecného súdu je porušením ústavy, prípadne nie každý priesťah je zbytočný. Iné je, ak všeobecný súd nedospel ku konečnému rozhodnutiu vo veci samej povedzme rok od podania návrhu (pričom ale robí pravidelné procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu) a celkom iné je, ak takmer desať rokov od podania návrhu vo veci vytýčil len jediné pojednávanie, roky neurobil žiadne procesné úkony, jeho ojedinelé rozhodnutia sú nadriadeným súdom zrušované ako nezákonné a k systematickej činnosti ho neprinúti ani rozhodnutie ústavného súdu. Povedané inak: ak ignoruje zákony, ústavu, medzinárodné ľudskoprávne záväzky štátu i autoritu ústavného súdu. Preukazuje to totálny vnútorný rozvrat krajského súdu. S poukazom na ustálenú judikatúru Súdu pre ľudské práva je vyše polročná nečinnosť krajského súdu od vyhlásenia nálezu ústavného súdu č. k. I. US 58/03-46 pri zohľadnení všetkých vyššie uvedených súvislostí priesťah, ktorý nemožno nijako ospravedlniť. (...) Z uvedeného je celkom evidentné, že sťažovateľ musí naďalej (už takmer desať rokov) prežívať značnú právnu neistotu a z nej vyplývajúce pocity krivdy a úzkosti. Dôsledky tohto stavu nemožno napraviť iba výrokom ústavného súdu o porušení označených základných práv.

Žiadame preto priznanie nemajetkovej ujmy v rozsahu, v akom sme ju uplatnili už v sťažnosti zo dňa 19. 2. 2003. Na verejnom ústnom pojednávaní netrváme.

S ohľadom na všetko, čo bolo uvedené vyššie žiadame ústavný súd, aby po preskúmaní veci rozhodol nasledujúcim nálezom:

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95 porušil v čase od 2. 6. 2003, keď bol vydaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 58/03-46 základné právo PhDr. V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa znovu prikazuje, aby vo veci sp. zn. 33 Cb 178/95 konal bez zbytočných prietáhov.

3. PhDr. V. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 900.000,- Sk (slovom deväťstotisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. PhDr. V. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu na účet právneho zástupcu JUDr. I. K. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. D. K., listom z 9. júna 2005 sp. zn. Spr. 2024/00 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu z 27. júna 2005.

2. 1. Predsedníčka krajského súdu popísala chronologický prehľad úkonov vykonaných krajským súdom v danej veci v napadnutom období a uviedla nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Z priebehu konania po doručení rozhodnutia Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003 je zrejmé, že k prietahom v konaní zo strany konajúceho súdu nedochádza. Práve naopak, treba poukázať na obštrukcie zo strany sťažovateľa, ktoré nastávajú vždy v čase, keď súd urobí vo veci nejaký úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci. (...) Zároveň si Vám dovoľujem oznámiť, že Krajský súd netrvá na verejnom ústnom pojednávaní.“

2. 3. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu krajského súdu uviedol tieto podstatné skutočnosti:

«a) K výčitke, že sťažovateľ namietal predpojatost' sudkyne, čím sám (zámerne (?!)) spôsobil prieťahy. Otázka zaujatosti sudkyne (v skutočnosti ide o otázku vecnej nepríslušnosti Krajského súdu v Bratislave), pre vnútorné rozpory doterajších čiastkových rozhodnutí stále nie je zainteresovanými súdmi vyriešená v súlade so zákonom a ustálenou judikatúrou. V konaní teda naďalej môže byť nastolená ktorýmkoľvek účastníkom, napr. formou odvolania, či dovolania, čo pravdepodobne povedie k ďalším a vskutku zbytočným prieťahom. Navyše, konanie o možnej zaujatosti sudkyne sa viedlo paralelne s konaním o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov. Pretože tomuto návrhu bolo nakoniec vyhovené v plnej miere, nemožno ani náznakom hovoriť o akomkoľvek zneužití procesných prostriedkov zo strany sťažovateľa...

b) Krajský súd v Bratislave spôsobuje zbytočné prieťahy okrem iného i tak, že vo veci samej vôbec nekoná odvtedy, čo sťažovateľ podal dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o oslobodení od súdnych poplatkov, čiže už vyše deväť mesiacov. Svoju nečinnosť odôvodňuje tým, že mu v tom zabraňuje práve toto neukončené dovolacie konanie. Ako sme na to poukázali už v predchádzajúcich podaniach, takýto postup Krajského súdu v Bratislave je však v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR...

c) Intervaly procesných úkonov a kvalita dodnes vydaných čiastkových rozhodnutí vo veci sp. zn. 33 Cb 178/95 nezodpovedajú obsahu výroku konať bez zbytočných prieťahov, ktorý ako príkaz Krajskému súdu v Bratislave vydal Ústavný súd SR v enunciiate nálezu č. k. I. ÚS 58/03-46 zo dňa 2. 6. 2003, teda už pred vyše dvoma rokmi...

d) Krajský súd v Bratislave svojím doterajším (ne)konaním založil s vysokou pravdepodobnosťou ďalšie zbytočné prieťahy aj do budúcnosti tým, že (porušujúc procesný predpis) už roky si nevšíma procesné, či hmotnoprávne návrhy sťažovateľa, o ktorých pritom mal rozhodnúť v zákonom stanovených lehotách (napr. takmer štyri roky nerozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia); nesleduje osud svojich pokynov adresovaných ešte pred mnohými rokmi účastníkom (takým je napr. odporcom už vyše šesť rokov (!) ignorovaná inštrukcia súdu, aby kompletnú dokumentáciu, ktorú viedol k účtu č. (...) založil do spisu sp. zn. 33 Cb 178/95), atď, atď...

Keďže vecná správnosť nášho návrhu nebola vyjadrením Krajského súdu v Bratislave v žiadnom bode spochybnená, trváme na jeho rozhodnutí v konaní pred Ústavným súdom SR.

2) V súlade s našim pôvodným stanoviskom, deklarovaným už v návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom SR, na verejnom ústnom pojednávaní netrváme.

3) Uplatňujeme si trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred Ústavným súdom SR v sume: 11.450,- Sk.

Táto čiastka pozostáva z dvoch úkonov právnej služby uskutočnených v roku 2003 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane porady s klientom, spracovanie sťažnosti) podľa ustanovení vtedy platnej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR; a jedného úkonu právnej služby z roku 2005 (vyjadrenie sa k stanovisku Krajského súdu v Bratislave) podľa aktuálnej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR. (...)

Trovy právneho zastúpenia prosíme uhradiť na účet.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci žalobného návrhu sťažovateľa proti VÚB, a. s., B. o zaplatenie 102 926 200 Sk s prísl. vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 33 Cb 178/95 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003:

Dňa 17. júla 2003 bol krajskému súdu vrátený spis sp. zn. 33 Cb 178/95 z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) spolu s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 251/02 z 30 júna 2003, ktorým bolo zrušené uznesenie

krajského súdu č. k. 33 Cb 178/95-348 z 20. augusta 2002 o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku sťažovateľovi.

Dňa 21. júla 2003 krajský súd zaslal uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu účastníkom konania.

Dňa 13. februára 2004 krajský súd uznesením č. k. 33 Cb 178/95-361-362 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdneho poplatku za návrh.

Dňa 13. februára 2004 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 16. apríl 2004.

Dňa 24. februára 2004 sťažovateľ podal návrh „na vylúčenie sudkyne (i krajského súdu) z pojednávania a rozhodovania veci sp. zn. 33 Cb 178/95 podľa § 14 a nasl. OSP“.

Dňa 24. februára 2004 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu č. k. 33 Cb 178/95-361-362 z 13. februára 2004.

Dňa 12. marca 2004 sudkyňa krajského súdu zrušila termín pojednávania nariadeného na 16. apríl 2004 „z dôvodu odvolania a námietke podľa § 14, 15 OSP“.

Dňa 12. marca 2004 sa zákonná sudkyňa JUDr. V. Š. vyjadrila k námietke zaujatosti, pričom uviedla, že vo veci sa necíti zaujatá.

Dňa 16. marca 2004 bol spis predložený najvyššiemu súdu, aby rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľa.

Dňa 13. augusta 2004 bol spis vrátený krajskému súdu spolu s uznesením sp. zn. 2 Obo 52/04, 2 Ndob 17/04, ktorým najvyšší súd potvrdil uznesenie krajského súdu z 13. februára 2004 č. k. 33 Cb 178/95-361 a súčasne rozhodol, že JUDr. V. Š. nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 20. augusta 2004.

Dňa 30. augusta 2004 bolo nariadené pojednávanie na 7. december 2004.

Dňa 2. septembra 2004 sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 52/04 z 20. júla 2004.

Dňa 8. septembra 2004 bol najvyššiemu súdu doručený predmetný spis krajského súdu, aby rozhodol o dovolaní sťažovateľa. Od uvedeného dňa sa vec nachádza na najvyššom súde.

Dňa 3. decembra 2004 zákonná sudkyňa požiadala najvyšší súd o zapožičanie predmetného spisu z dôvodu nariadeného pojednávania na 7. december 2004. Po zapožičaní

spisu, ktorý bol zaslaný krajskému súdu až v roku 2005, konajúca sudkyňa urobila jeho fotokópiu a nariadila termín pojednávania na 15. júl 2005.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95 po rozhodnutí ústavného súdu č. k.

I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003, ktorým bolo konštatované porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní, naďalej dochádza k porušovaniu jeho práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd v súvislosti s napadnutým konaním už v konaní vedenom na ústavnom súde pod. sp. zn. I. ÚS 58/03 konštatoval a dodatočne nevznikli žiadne dôvody, na základe ktorých by mal toto zistenie revidovať, že „nepovažuje vec, ktorá je predmetom konania na krajskom súde, za skutkovo a právne zložitú. Z tohto pohľadu preto nijaké osobitné nároky z hľadiska časového nie sú opodstatnené“. Napokon ani predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení nenamietala zložitosť napadnutej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd nezistil takú závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutých konaniach k zbytočným prietahom. Využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi (Občianskym súdnym poriadkom) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní (napr. odvolanie) spôsobujú síce predĺženie priebehu konania, nemožno ich však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01 a I. ÚS 111/04).

Na druhej strane je nesporné, že k celkovej dĺžke konania prispel svojím „neúspešným“ procesným návrhom aj sťažovateľ pri námietke zaujatosti sudkyne krajského súdu, o ktorej sa rozhodovalo od 24. februára 2004 do 13. augusta 2004 a napokon návrhu sťažovateľa nebolo vyhovené. Ústavný súd na tieto okolnosti nemohol neprihliadnuť pri úvahe o určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom pripomína, že v posudzovanom konaní pred okresným súdom ústavný súd už konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom prípade ústavný súd svoju pozornosť zameral na obdobie od vydania svojho nálezu č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003, napriek tomu bol krajský súd v určitom období v posudzovanej veci opakovane bezdôvodne nečinný, konkrétne od 21. júla 2003 do 13. februára 2004, teda jeho úkony najmenej sedem mesiacov nesmerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v danej veci nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu.

Treba ďalej konštatovať, že celková dĺžka napadnutého konania (od podania žaloby 31. mája 1994 až doposiaľ) je viac ako 11 rokov. A z toho na krajskom súde (od 4. júla 1995) najmenej 9 rokov. Táto dĺžka konania, najmä podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je celkom zrejme neprimeraná.

Okrem uvedeného ústavný súd osobitne prihliadol na to, že v napadnutom konaní už prikázal krajskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, napriek tomu postup v danej veci nebol organizovaný tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej

lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 opakovane prikázal krajskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 900 000 Sk, ktoré odôvodnil aj tým, že *„sťažovateľ musí naďalej (už takmer desať rokov) prežívať značnú právnu neistotu a z nej vyplývajúce pocity krivdy a úzkosti“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä vzhľadom na opakovanú a bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané vo výške 20 000 Sk, pričom pri tejto skutočnosti osobitne prihliadal na to, že v posudzovanom konaní pred krajským súdom ústavný súd už konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 11 450 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti 3. decembra 2003 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu krajského súdu 27. júna 2005). Za dva úkony vykonané v roku 2003 patrí odmena v sume dvakrát po 4 270 Sk a režijný paušál dvakrát po 128 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), teda spolu za úkony vykonané v roku 2003 prislúcha sťažovateľovi suma 8 796 Sk a za jeden úkon vykonaný v roku 2005 patrí odmena 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove zaokrúhlene sumu 11 450 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2005